

A római katolikus egyház, a pápa, és az ökumenizmus az utolsó időkben a Jelenések könyvében szereplő prófécia alapján

Cserháti Mátyás

Bevezetés

Fontos, különleges időket járunk. Jézus azt mondja az Övéinek, hogy mindig éberek legyünk, hogy figyeljük azokat a jeleket, amelyek megelőzik az Ő visszajövetelét erre a Földre. Hírtelenül, mint tolvaj az éjjel jön el, amikor nem is várjuk Őt: „Magatok is pontosan tudjátok, hogy az Úr napja úgy érkezik el, mint éjjel a tolvaj.” (1Tessz. 5,2). Éppen ezért fontos megfigyelnünk az ökumenikus mozgalom fejlődését a modern időkben. Az ökumenikus mozgalom célja a protestantizmus burkolt felszámolása, amit a római katolikus egyház úgy ér el, hogy magába olvasztja a különböző protestáns felekezeteket. Ennek előjele az, hogy már (megtévesztő jellegű) kiegyezést írt alá az evangélikus, illetve metodista egyházakkal az üdvösség mibenlétét illetően.

Ahhoz, hogy megértsük a római katolikus mélyebb céljait az ökumenizmust illetően, fontolóra kell vennünk, hogy, amint egy nagyszerű református teológus (Richard Peter Bennett) említi, „a katolikus egyház évszázadokban gondolkodik”. A római katolikus egyház sokszor nagyon tűnő célokat tűz maga elé (mint az ökumené), hogy azzal még nagyobb célokat érjen el (a protestánsok visszavétele az egyházba). Mindez pedig a legvégső célt szolgálja: a marxizmushoz hasonlóan a világalom a pápa irányítása alatt, aquinói Tamás álma szerint. Rómának nagy a tapasztalata a politikai manőverezésekben, hiszen évszázadokig ő volt a történelem során az egyik legmeghatározóbb alak a történelem porondján.

Luther előtt Columbus éppen felfedezte az Újvilágot, és a 16. század folytán Spanyolország megszállja a mai Dél és Latin Amerikát, amelynek hozománya, hogy az ottani emberek millióinak vallása automatikusan a római katolicizmus lett, az eredeti indián törzsek kiirtásával. Manapság pedig a római katolicizmus terjedőfélben van számos afrikai, illetve ázsiai misszió révén. Luther és a Reformáció Róma pályáját éppen derékba törte, és a római katolikus egyház szerint remélhetőleg csak ideiglenes malőr lett volna. Róma irigy szemekkel nézte végig, ahogyan a protestáns eszmék átalakították nemzetek sorsát, a legfényesebb példája lévén a viktoriánus Anglia, illetve a kapitalista Egyesült Államok fellendülése a többi protestáns ipari országokkal egyetemben. Azért kell állandóan hangoztatni, hogy az ökumené csak felszínes jelenség, mivel Róma azt állítja magáról, hogy „semper idem”: Róma sosem változik meg. Ez egyébként pszichológiai jelenség: a római katolikus egyház magát az egyedüli igaz, egyedüli üdvözítő egyháznak tartja. Több évszázadig maradt fenn, és éppen ezért nem hajlandó elismernie tévedéseit, legyen az akár politikai, vagy teológiai. Ha már elkezdett egy valamit, egy nagy egyházi irányzatot a maga hagyatékával, akkor azt végig is viszi, bármilyen is legyen az ára – legyen akár embermilliók elkárhozott lelke.

A kérdés marad az átlag katolikus számára: melyik fontosabb neki, a vallása, vagy Maga Jézus Krisztus személye?

A római katolikus egyház, mint hamis vallás, és a pápa, mint hamis próféta és Antikrisztus

Ebben az írásban kísérletet teszek arra, hogy értelmet adjak a Jelenések könyvének néhány prófeciáját illetően. Mindazonáltal elismerve, hogy a Jelenések könyve előrettekintő prófeciát ír le, és titokzatos, gazdag képi jellegét tekintve elismerem, hogy mindaz, amit leírok, lehet, hogy nem úgy lesz, pusztán gondolataimat, elképzeléseimet írom le itt.

Manapság sokszor vitatott kérdés, hogy a keresztyén életben melyik a fontosabb, az ész, vagy a szív; az értelem, vagy az érzelem? Ezzel párhuzamos az a kérdés, hogy melyik fontosabb, az igeiség, vagy a szeretet? Amíg az ember szívbeli, érzelembeli állapota fontos, mégis fontos hangsúlyozni, hogy ez mind értelmi cselekvés következménye - az érzelmek sosem előzhetik meg az intellektuális gondolkodást, és mindig tévedés érzelmi alapon megtérni. Ezért élvez elsőbbséget az igeiség a szeretet előtt, noha a szeretet nem egy érzelmi állapot, hanem egy konkrétumokban megnyilvánuló valóság. Jézus azonos az igazsággal, ezért Ő maga az Ige, aki eljött közénk: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (Jn. 1,15). Ezért érdekes, ahogyan olvashatjuk a Jelenések könyvének 2. fejezetében, hogy Jézus Krisztus azért kifogásolja a hét ázsiai gyülekezet közül némelyek tettei közül azt, hogy a tévtanítást és a tévtanítókat megtűrik: „De egy kevés panaszom van ellened; mert vannak nálad olyanok, akik Bálám tanítását tartják, aki arra tanította Bálákot, hogy tőrbe csalja Izráel fiait, hogy bálványáldozati húst egyenek és paráználkodjanak. Így nálad is vannak olyanok, akik szintén a nikolaiták tanítását tartják” (Jel. 2,14-15). „De az a panaszom ellened, hogy eltűröd Jezábelt, azt az asszonyt, aki prófétának mondja magát és tanít, és eltántorítja szolgálóimat, hogy paráználkodjanak és bálványáldozati húst egyenek; pedig adtam neki időt, hogy megtérjen, de nem akar megtérni paráznságából.” (Jel. 2,20-21).

A fenti igeszakaszokban szó esik három személyről, akit a bálványimádással, illetve a hamis tanítással lehet összekötni. Az egyik Bálám, aki az Ószövetségben azt tanácsolta a midjanita asszonyoknak, hogy paráznságba vigyék az izráelita férfiakat: „Ezt mondta nekik Mózes: Hát ti életben hagyátok az összes asszonynépet?! Hiszen ők csábították hitszegésre az ÚR ellen Izráel fiait Bálám tanácsa szerint Peór kedvéért!” (4Móz. 31,16). Korábban az izráeliták a Baal-Peór bálvány előtt leborultak: „Amikor Izráel Sittimben tartózkodott, elkezdett a nép paráználkodni Móáb leányaival, mert ezek meghívták a népet isteneik áldozatára. A nép ott evett, leborult azoknak az istenei előtt, és odaszegődött Izráel Baal-Peórhoz. De haragra gerjedt az ÚR Izráel ellen” (4Móz. 25,1-3). Itt tehát olyan eseményről van szó, amikor Isten népe egy idegen néppel keveredve azoknak szokásait, vallását felvéve a bálványok előtt borulnak le. Ehhez hasonlít nagy mértékben az ökumenikus mozgalom, amelynél egy nagy keverék vallást hoznak létre. Ma különösen jellemző, amikor egyes protestánsok vagy takargatni akarják a római katolikus egyház tévedéseit, vagy azokat megmagyaráztatni, azaz „apologetizálni”. A bűnt és az eretnekséget nem lehet apologetizálni.

A Jelenések 2,14-15-ben megemlített második személy pedig a nikolaiták. A nikolaita név rejtélyes. Kit takarhat? Ehhez először egy kis egyháztörténelmet kellene megtanulnunk. A római katolikus egyház a pápaság révén emelkedett ki az öt fő patriarchátusból (Róma, Alexandria, Konstancinápoly, Alexandria, illetve Jeruszálem) azáltal, hogy magának akarta az egyházban a legtöbb hatalmat és a legnagyobb tekintélyt. A pápaság kialakulása először az ún. „pseudo-izidóri” dekrétumokhoz köthető, amelyek olyan (római katolikus teológusok által is elismert) hamisítványok, amelyekben minden egyházi hatalmat Róma püspökének, vagyis a pápának. Ez a dokumentum körülbelül 845-ben keletkezett, 13 évvel azelőtt, hogy I. Miklós (az angolban Nicholas, így Nikolasznak is fordítható) pápa megszilárdította volna egyházi hatalmát 858-ban. Figyelemreméltó, hogy a fenti igeszakaszban a bálványáldozás az áldozati hús evésével köthető össze, ami a római katolikus miseáldozattal lehet összefüggésbe hozni, mivel azáltal, hogy a római katolikus egyház arra hivatkozik, hogy ezzel megismétli Krisztus áldozatát, valójában meghamisítja, és kicsófolja azt. Jézus csak egyszer halt meg az emberek bűnéért: „Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: "Elvégeztetett!" És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.” (Jn. 19,30). A Biblia továbbá olyan emberekre figyelmeztet, akik tiltani akarnak bizonyos ételek elfogyasztását, illetve a házasságot: „Tiltják a házasságkötést és bizonyos ételek fogyasztását, jóllehet ezeket azért teremtette az Isten, hogy a hívő és igazságot ismerő ember hálaadással fogyassza.” (1Tim. 4,3). Ezekben az igékben

felismerhetjük a pénteki húsevés tilalmát, illetve a cölibátust. Mindezen igék azellen szólnak, hogy az emberek ne rituálékhoz igazítsák magukat, hanem az élő Istenhez. A cölibátusról pedig tudjuk, milyen káros hatással van a nőtlen papok lelki életére. Figyelemreméltó, hogy a bálványoknak történő áldozást a hamis Mária kultuszra is lehet ráhúzni: "A fiak fát szedegetnek, az apák tüzet gyújtanak, az asszonyok pedig tésztát gyúrnak, hogy áldozati süteményeket készítsenek az ég királynőjének, és italáldozatot mutassanak be más isteneknek, és ezzel bosszantsanak." (Jer. 7,18) Ilyen értelemben azt tudhatjuk meg a pápáról, hogy mivel a római katolikus egyház vezetője, és magát a keresztyének univerzális tanítójának tartja, Istennel egyenlővé téve magát rendkívüli tévtanítónak mondható.

A harmadik személy pedig az ószövetségi Jezábel, a nagy szajha. Azt olvashatjuk róla, hogy amellet, hogy a bálványáldozati húst egyenek, az előbb említett Baál kultuszt hozta be Izráelbe a maga papságával: "Nemcsak folytatta Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeit, hanem feleségül vette Jezábelt, a szidóniak királyának, Etbaalnak a leányát, és a Baalt kezdte tisztelni és imádni. Oltárt is állított a Baalnak a Samáriában épített Baal-templomban. Készítetett Aháb Asérá-szobrot is, és még inkább bosszantotta tetteivel Aháb az URat, Izráel Istenét, mint Izráel valamennyi királya öelötte." (1Kir. 16,31-33). Továbbá ez a Jezábel pedig az Úr prófétait kiirtotta: "Mert amikor Jezábel megölette az ÚR prófétáit, Óbadjáhu magához vett száz prófétát, és elrejtette őket ötvenenként egy-egy barlangba, és ellátta őket kenyérrrel és vízzel." (1Kir. 18,4).

Az ószövetségi Jezábel pedig összefüggésbe hozható a Jelenések könyvében szereplő parázna asszonnyal, akinek a neve Babilon. Az egyik eléképe a másiknak: "Odajött hozzám az egyik a hét angyal közül, akiknél a hét pohár volt, és így szólított meg engem: "Jöjj, megmutatom neked a nagy parázna büntetését, aki a nagy víznél ül, akivel paráználkodtak a föld királyai, és paráznaságának borától megrészegegyedtek a föld lakói". És lélekben elvitt engem egy pusztába, és láttam egy asszonyt ülni egy skarlátvörös fenevadon, amely tele volt istenkáromló nevekkel, amelynek hét feje és tíz szarva volt, az asszony pedig bíborba és skarlátba volt öltözve, arannyal, drágakövel és gyöngyökkel ékesítve, kezében aranypohár, tele utálatossággal és paráznaságának tisztátalanságaival, és a homlokára írva ez a titokzatos név: "A nagy Babilon, a föld paráznáinak és undokságainak anyja". Láttam, hogy az asszony részeg a szenteknek és a Jézus vértanúinak véréből, és amikor láttam őt, nagyon elcsodálkoztam." (Jel. 17,1-6). Babilon egy nagy városnak a jelképe (Jel. 17,18). Tévedés azt állítani, hogy Babilon egy konkrét nép, vagy ország lenne. Figyeljük meg a következő igéket: "És hallék más szózatot a mennyből, a mely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesei az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett Isten az ő gonoszságáról." (Jel. 18,4-5). "Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig." (Mt. 28,19-20). Ha Babilon egy konkrét ország lenne, akkor ez azt jelenti, hogy ezzel az igével összhangban el kellene hagyni annak az országnak a területét. Ez értelmetlen. Ez ellentmondana Jézus missziós parancsának, hiszen ez azt jelentené, hogy a Babilonnal azonos országban lakó embereket bűneikben kellene hagyni, márpedig az evangéliumot hirdetni kell, mert hirdettetni fog: "Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jön el a vég." (Mt. 24,14). Világos, hogy a Jelenések könyvének szimbólikus, képi beszéde miatt Babilon nem egy konkrét országot jelent, hanem egy lelki népséget, szellemiséget takar. Emellett mivel egy országban többféle vallású népség élhet, viszont ha egy vallás követőiről van szó, azok mind egyformák lehetnek, és világszerte is találhatóak a Föld minden pontján, mint például a római katolikus vallás egy milliárd hozzátartozója. A város maga is jelkép lehet, ami egy népet is jelképez, mint ahogyan a Bibliában Jeruzsálem Isten népét jelenti. A Jel. 17,9 szerint ez az egy város hét hegyen. Az

egyetlen város a földön, amely hét hegy körül volt felépítve Róma városa (ez Rómának a neve a világirodalomban is, Ovidiusz is így nevezi Rómát), és a babiloni népség pedig a római katolikus egyházat jelképezhetné. Vagy a következő vers: “Gyermekeim, itt az utolsó óra, és amint hallottátok, hogy antikrisztus jön, most meg is jelent; mégpedig sok antikrisztus jelent meg: ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra.” (1Jn. 2, 18). Eddig Róma az az egyetlen város, amely máig is fennmaradt János idejétől. Ne zavarjon az, hogy a város Róma lehet, hiszen az Újszövetségben Rómát második névvel Babilonnak nevezték: “Köszönt titeket a veletek együtt kiválasztott babiloni gyülekezet és Márk, az én fiam.” (1Pt. 5,13). Ezt a római katolikus jeruzsálemi Biblia kommentár is mondja. Mármost tudjuk, hogy Péter apostol sokat tartózkodott Rómában, és innen küldhette köszöntését amiről Pál ír. Mint ahogyan a zsidó nép sok fájdalmat kellett hogy szenvedjen a babiloni birodalomtól, amely körülvette őt, a keresztyéneknek majdan sokat kell majd szenvedniük Rómától, az új Babilontól, mint ahogyan az apostolok és az első keresztyének idején is sokat kellett szenvedniük a rómaiaktól a római birodalomban. A parázna asszonynak és Jezábelnek közös vonása, hogy mindketten hadakoznak az Isten népével szemben. Mindketten paráznák, és eretnek bálványimádásaikat terjesztik mindenhová. Mindketten pompában élnek, és királynőnek képzelte magát (Jel. 18,7), amíg el nem jött hirtelen a végük, és az ebek, illetve a madarak ették meg húsukat (2Kir. 9,36-37; Jel. 17,16.18,4).

Ez arra enged következtetni, hogy ha Babilon népe a római katolikus egyház, akkor annak feje, az Antikrisztus a pápa lenne. Ez egy olyan tanítás, amelyet az összes protestáns felekezet vallott, sőt egyes hitvallásokban is benne van. Sőt még az előprotestánsok, illetve egyes egyházatyák is vallották, ami ellene mond annak, hogy a Luther és a protestánsok csak azért állították, hogy a pápa az Antikrisztus, mert éppen az ő idejükben szenvedtek el erős egyházi üldözést. Számos reformátor vallotta ezt, mint például Huss, Wycliffe, Luther, Melancthon, Zwingli, Calvin, Beza, Bucer, Knox, Ferrar, Hooper, Latimer, Ridley, Cranmer, Ussher, Firth, Barnes, Philpot, Becon, Turner, Cartwright, Barrow, Jewel, Coverdale, Lord Cobham, Hooker, Ainsworth, Dent, Foxe, Fulke, Bradford, Bullinger, Rogers, Hutchinson, Whitgift, Sir Francis Drake, Sir Henry Vane, Brightman, Milton, Beard, Baxter, Bishop Newton, John Bunyan, Fleming, Wesley, Matthew Henry, Jonathan Edwards, Gill, Clarke, Trapp, Brown, Toplady, Pool, Clarkson, Swimmock, Brooks, Chamock, Sibbs, Goodwin, Owen, Hall, Cunningham, Manton, Smith, Adams, Perkins, Gilpin, Field, Durham, Willet, Rainolds, Cotton, Gauge, Burroughs, Carter, Ames, Bridge, Marshall, Potter, Thomas Fuller, Twisse, Keith, Hales, Chalmers, Spurgeon, Wylie, Elliott, Cumming, Goode, Ryle, Candlish, Albert Bames, Wordsworth, Birks, Hislop, A. J. Gordon, Moody, Hudson Taylor, Guinness, Salmond, Dinsdale Young, Horn, Close, T. T. Shields, Kensit, és Porceli báró. Számos anglikán, prezbiteriánus, kongregacionalista, baptista, illetve metodista hitvallás is ezt mondja, például a westminsteri hitvallás, illetve az 1688-as baptista hitvallás. Csak a modern időkben vetették el ezt a tanítást, vagy legalább általános divat teljesen nyitottnak hagyni az Antikrisztus azonosságának kérdését, hogy ne keltsenek megbotránkozást másokban. Ámbár figyelemreméltó, hogy a középkorban is sok római katolikus vallású ember is III. Ince pápát is antikrisztusnak mondták a rendkívüli elnyomó uralkodása miatt, és amiatt hogy legnagyobb pápai teljesítményét több tíz ezer eretnek kiírtásában jelölte. Bonaventura bíboros, noha a középkorban Rómának nagy véleménye volt róla, úgy nyilatkozott Rómáról, mint a legfertelmesebb parázna, amit a föld a hátán hordott. De még ma is vannak radikálisan tradicionalista őskatolikusok, akik a jelenlegi római katolikus pápát elvetik és antikrisztusnak mondják.

Az öt fő patriarchátus között a hetedik században harc alakult ki aszerint, hogy kié legyen az egyházi hatalom. Annak idején Róma püspöke, Nagy Gergely marasztaló levelet írt Konstancinápolyi Jánosnak, amiért saját magának követelte az egyház univerzális fejének címét (amit jelenleg a pápa saját magáénak vall). Ebből a levélből idézünk:

“Pál apostol bizonyára teljes mértékben megbotránkozott azon, amikor látta, hogy egyesek szétszakítják Krisztus testét azzal, hogy kijelentik, hogy ‘én Pálé vagyok’, vagy ‘én Apollósé vagyok’, vagy ‘én Krisztusé vagyok’ (1Kor. 1,13), és ezáltal más fejekhez csatolják magukat, aminek következtében felháborodásában azt kiabálta, hogy ‘Pál feszítettet meg nektek?’, vagy ‘Pál nevében kereszteltetek meg?’ (1Kor. 1,13). Mivel elutasította Krisztus tagjainak más fejek alá rendelését, mint ha Krisztussal egyenlőek lennének, és ha ezt csak az apostoloknak mondja, mit fogsz majd mondani Krisztusnak az utolsó ítélet vizsgálatánál, ha mindenkit magad alá akarsz tenni azzal, hogy magadat az egyetemesnek mondod? Ki az, aki elfogadná jogtalanul ezt a címet, hacsak nem az, aki az angyalok seregét megveti, és egyfajta különlegességet követel magának azáltal, hogy magát senki alattvalójának mondja, illetve mindenki fölött valónak mondja magát? Ki az, aki azt mondta, hogy ‘Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. Felibök hágok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz.’ (Ézs. 14,13-14)”

A Biblia szerint “a férj feje a feleségnek, mint a Krisztus is feje az egyháznak.” (Ef. 5,23). Ezzel szemben a pápa azt állítja magáról, hogy ő Krisztus földi helytartója; egyfajta ellenkrisztus, vagyis Isten a földön. A Nagy Gergely által idézett bibliai szakasz pedig azellen szól, hogy a hívők egyes emberek alatt egyesüljenek, mint fő, vagy fej alatt. Ez azért van, mert “Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.” (1Kor. 12,27). Senkinek nincsen joga ahhoz, hogy felfuvalkodva magát fejnek kiálltsa ki, akit mindenkinek követnie kell. De pontosan ezt teszi a római pápa, aki azt követeli az egyház tagjaitól, hogy értelmüket és akaratukat odaadják az egyház vezetőinek. Figyelemreméltó, hogy Pál arról ír, hogy “Gyermekeim, itt az utolsó óra, és mint hallottátok, hogy eljön az antikrisztus, most sok antikrisztus támadt. Ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra.” (1Jn. 2,18). Ez megfelelhetne a pápák hosszú sorának. A történelem során az egyes pápák között gyakran harc alakult ki, sőt egymást kiátkozták, eretneknek nyilvánították, illetve ellenpápának mondták. Amíg Jézus Krisztus az igazságról tett tanúbizonyosságot az igazságról, mert a saját Magáéból merített, ezzel szemben a pápák egymásnak ellentmondtak, és mivel csak emberi módon gondolkodhattak, ezért csak hazugságot szóltak “Egyáltalán nem, ellenkezőleg: Isten igaz, még ha minden ember hazug is.” (Róm. 3,4). Az Ézsaiás könyvének ezen idézett szakaszában le van írva a Sátánnak a bűne, hogy ugyanolyan akart lenni Istenhez, és ezért lázadt fel ellene. Célja végülis az volt, hogy Istent ledöntse a trónról, és magát helyezze oda, önmagát behelyettesítve. Ugyanez történt az emberrel, hogy magát Istenként koronázta meg, és az

Antikrisztus ezt meg is teszi majd: “Aki ellene és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.” (2Tesz. 2,4). Az emberiség lázadásának csúcsa lesz ez, mivel egyesülni akarnak majd egy ember alatt, mint fejként, aki a világ politikai, sőt vallási vezetője lehetne, Jézus Krisztus helyett, ami a hittől való teljes elrugaszkodásnak a jele lesz, amit azonban Isten egy rövid ideig enged tombolni a nagy nyomorúságban, de utána el fogja folytatni: “Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia” (2Tesz. 2,3).

Félelmetes, hogy a hivatalos római katolikus dogmák is megerősítik azt, hogy a pápa mintha isteni személy lenne:

„A pápa akkora tisztelettel rendelkezik, hogy nem pusztán ember, de mintha Isten lenne és Isten helyettesítője.”

„A pápának háromezernyi koronája van, amint ő a menny, a föld, és az alsó régiók királya.” (lásd képet XXIII. Jánosról balra)

„A pápának akkora hatalma és tekintélye van, hogy módosítani és értelmezni tudja még az isteni törvényeket.” (Lucius Ferraris, *Prompta Bibliotheca*).

Az utolsó időkben az egész hitetlen emberiség egyesülve támadni fog Isten ellen. Az Antikrisztus száma a 666. A hatos szám az embernek a száma, mivel az ember hat napon át dolgozik, az Istené pedig 7, mivel a 7 a tökéletességnek a száma. A három hatos pedig azt jelképezhetné, hogy az Antikrisztus az az ember lesz, aki alatt egyesül az emberiség az Isten elleni támadásában. A hatos ugyan az embernek a száma, de Ádám nevének az egyik jelentése az volt, hogy “ember”, mivel ő volt az első ember, és így annak képviselője, mivel az ő magvából lett az egész emberiség. Ilyen értelemben a 666-os szám az egész bűnös, hitetlen emberiséget jelképezheti. De ugyanakkor ez a szám egy embernek a neve is, ahogyan a Biblia mondja: “Itt van a bölcsesség. Akinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat.” (Jel. 13,18). Az a kérdés, hogy egy szám hogyan jelenthet nevet is. Melyik nyelv az, amelyben egy szám betűkkel is helyettesíthető? Egy ilyen nyelv van, ám halott nyelv: a latin. Mindenki tudja, hogy a római I, V (vagy U), X, L, C, D, M betűknek rendre 1, 5, 10, 50, 100, 500, illetve 1000 az értékük. Érdekes, hogy a római katolikus egyház nyelve a latin. Az is érdekes, hogy a pápának az egyik címe Vicarius Filii Dei. Ha itt a megfelelő számmal is képviselhető betűket kivesszük, megkaphatjuk azt, hogy $V+I+C+I+V+I+I+D+I=5+1+100+1+5+1+1+1+500+1=666$. Sokan azt mondhatják, hogy ez merő véletlen. De ha megnézzük II. János Pál papa latin nevét, Ianus Paulus Secundo, itt a római számok is kijönnek: $I+V+V+L+V+C+V+D=1+5+5+50+5+100+5+500=666$. Egyszer véletlen, de másodjára azzal már mondunk valamit. Lásd képet lent jobbra, ami II. János Pál pápáról szól, aki pápaságának kezdetén éppen új püspököket iktat be hivatalukba, akik a földön hevernek előtte. Tőle balra lehet látni egy képet amit a középkorban készítettek az Antikrisztusról. Ma, évszázadokkal később sincs másképp...

Onnan tudhatjuk, hogy ez a pápára utal, hiszen nem lehet ateista ember, hiszen ha Istennek mutatja magát, előtte hinnie kellene abban, hogy Isten létezik. Ennek megfelelően pedig a római katolikus egyház a hamis egyház: “Tudok nyomorúságról, és szegénységről, pedig gazdag vagyok, és azok káromlásáról, akik zsidóknak mondják magukat, pedig nem azok, hanem a Sátán zsinagógája.” (Jel. 2,9) Azért nem lenne ateista azért sem az

Antikrisztus, hiszen lehet, hogy sokan megvetnék, holott ezzel szemben mindenki csodálni fogja az Antikrisztust, vagyis a fenevadat: “És látám, hogy egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesítették; de az ő halálos sebe meggyógyították; és csodálván, az egész föld követé a fenevadat... Ez gyakorolja az első fenevad teljes hatalmát az ő nevében, és rábírja a földet és lakóit, hogy imádják az első fenevadat, amelynek meggyógyult a halálos

sebe. Nagy jeleket tesz, még tüzet is parancsol le az égből a földre, az emberek szeme láttára; és megtéveszti a föld lakóit azokkal a jelekkel, amelyeket képes megtenni a fenevad nevében; és azt mondja a föld lakóinak, hogy készítsenek bálványképet a fenevad tiszteletére, akin a kard által ejtett seb van, de életre kelt. Megadatott neki, hogy leheljen a fenevad képmásába, hogy megszólaljon a fenevad képmása, és hogy akik nem imádják a fenevad képmását, azokat mind megölesse.” (Jel. 13,3.12-15). Mivel az Antikrisztusnak az ereje a Sátántól van (2Tesz. 2,9), ezért éppen a sátánnak az a taktikája, hogy magát kedvesnek tüntesse fel, hogy annál hatékonyabban tévesszen meg embereket; ha úgy teszi, hogy egy vallásos embert használjon eszközüül, akit sokan követendőnek tartanak. Elvégre a Sátán maga képes arra, hogy elváltoztassa magát a világosság angyalává (2Kor. 11,14). Emlékezhetünk arra, hogy 2005-ben mennyit dicsőítették II. János Pál pápát amikor meghalt. Katolikusok milliói imádkoztak az üdvösségéért. Számítások szerint egy millió ember látogatta meg a sírjánál, amelyet a NATO repülői védelmeztek meg. Egy hónapig Magyarországon voltak műsorok a tévében amelyek az életéről szóltak. A nagy katolikus összejöveteleken rajongtak érte, a lábát is megcsókolták. Rengeteg helyen kitették a képét, még a szegény sáros afrikai falvakban is. Ez vissza kell, hogy emlékeztessenek minket a kommunista időkre, amikor Sztálin, Marx, Lenin, Rákosi, vagy a különböző pártfőnökök képeit mindenhol vitették, ami furcsa módon annyira hasonlítottak a különböző római katolikus körmenetekhez, amikor Mária és a szentek képeit hasonló módon vitették. Sőt a világi emberek is megcsodálták, amikor a rivaldafény a katolikus egyházra ráesett. Medgyessy Péter, Magyarország egykori szocialista miniszterelnöke (egy olyan part vezetője, ami egyházellenes) nagyon pozitívan számolt be a pápával való találkozásáról, hogy ahhoz hasonló volt, hogy Isten jelenlétebe lépett volna. Továbbá lehet hallani olyan véleményt jobboldali ateistáktól, akik azért tartották nagyra II. János Pál pápát, mert ellenezte a kommunizmust.

A római katolikus egyház pusztítása manapság is folytatódik, mega huszadik században is. Ezt a legjobban láthatjuk például abban, ahogyan erőszakkal próbálkozott azzal, hogy egyes országok fölött a maga kezébe ragadja a hatalmat. Ennek a hírért legtöbbször úgy próbálta lehalkítani, hogy mozgásba lendítette a saját médiái erőforrásait. A római katolikus egyház a szekuláris és világi vélemény miatt tartózkodik attól, hogy ilyen cselekményeket végbevigyen, de ahol lehet, a színpad mögött próbál manipulálni. A vietnámi háború előtt például a kormány római katolikus tagjai át próbálták venni az ország fölött a hatalmat, és elterjeszteni a római katolikus vallást az országban. Máltában pedig megfélemlítési és akadályoztatási kampányt alkalmaztak annak érdekében, hogy a római katolikus egyház által támogatott jelölt megnyerje a választást. A második világháború alatt pedig a horvát usztasák 1 millió ortodoxot, zsidót, illetve muzulmánnt ölt meg a legbrutálisabb eszközökkel, úgy, hogy még a német nácik is elrettentek attól, amit műveltek. Ennek a mézárulásnak az egyik központi figurája egy bizonyos Aloysius Stepinac püspök volt. Ominózus jel lehet a mai kornak, hogy ezt a bizonyos püspököt II. János Pál papa szentté avatta, sőt az egyik templomban az oltár előtt egy hatalmas nagy festményt készítettek róla. Stepinac-tól idézve: “Mindent együttvéve a horvátok és a szerbek két különböző világhoz tartoznak, mint az északi és a déli pólus, és sosem lehet őket majd egyesíteni, csak isteni csodával. A szakadás (a keleti ortodoxia) Európa legnagyobb átka, ami majdnem akkora mint a protestantizmus. Itt nincsenek erkölcsök, nincsenek elvek, nincsen igazság, nincs igazságtevés, nincsen őszinteség.” (ilyen szavak egy tömeggyilkostól elsőosztályú képmutatás) II. János Pál papa meg nem alkuvó jelleméről tanúskodik az is, hogy dél Amerikában az egyik hittérítő hódító emlékére misét akart mondani, aki indián bennszülöttek tömegeit ölte meg. Meg ne tévesszen minket Róma ökumenikus stílusa. Célba vette a saját vallásának megszilárdítását, bármilyen áron. Ezért vette célba például azt, hogy Oroszországot és az ortodoxiát is meghódítsa azután, hogy a kétes jellegű fatimai próféciaokban állítólag Szűz Mária felszólította a római katolikus

egyházat Oroszország meghódítására. Ami a protestánsokat illeti, még itt Európában is vannak hírek arról, hogy Szlovákiában elnyomják a protestáns felekezeteket. Belgiumban egészen a nyolcvanas évekig tojással dobálták az evangéliumi keresztyéneket. Ecuador-ban pedig arról számoltak be, hogy manapság is gyakori, hogy protestáns egyházi épületek megtámadása mögött gyakran a katolikus egyház áll. Még azt is meg lehet megemlíteni, ahogyan a római katolikus egyház a nagy hangzatos ökumenikus jelszavakkal ellentétben harcot hirdet a protestáns teremtéskutatással szemben, eretneknek kiálltva azt.

A pápa a római katolikus egyház fejeként korlátlan egyházi, illetve politikai hatalommal rendelkezik; a királyok egyszerű koronájához képest hármaskoronával rendelkezett. Azt állítja magáról, hogy mindenkit megítél, de senki nem ítéheti meg. A középkorban népek, nemzetek és királyok felett uralkodott, sőt meg is alázhatott, vagy kényszeríthette canossa-t járnia, sőt előfordult, hogy megparancsolta az egyik királynak, hogy hatoljon be egy másik király országába, és kifossa őt. A római katolikus egyház gazdagsága és pompája páratlan, és emiatt felmerül a kérdés az emberben, hogy hová lett a szegénységi fogadalom? Jézus Krisztus és a tanítványai ugyanis egyszerűségben éltek. Egyébként a római birodalomban az uralkodó a cézár volt, aki egyben császár volt, de főpap is, sőt bizonyára Istenként is tekinthették. Azzal, hogy a római katolikus egyház ökumenikus volta révén sok pogány vallással keveredett össze, ilyen módon a császár szerepét nagymértékben átvehette a pápa is. A Jelenések könyve szerint Babilonnak nagy lesz a bukása, és az Antikrisztus is elpusztíttatik (2Tesz. 2,8). A Biblia szerint minden ember bűnös volta révén Istennek képzeli magát, mivel független akar lenni Istentől, de Isten különös mértékben bünteti meg azokat, akik ezt kifejezett mértékben mondják, vagy ha magukat Istennel egyenlővé tették. Ilyen Heródes király példája, aki a népnek szólván Istennek tetette magát, és ezért meghalt, és testét férgek ették meg (ApCsel 12,21-23).

A hamis emberi vallásosság és ökumenizmus jellegéről

Miért a római katolikus egyház? Miért a pápa? Először is, itt válik világossá, hogy milyen nagy is a különbség a vallásosság és az igazi keresztyéni hit között. Azzal, hogy az ember hisz Isten létezésében nem jelent semmit, "Te hiszed, hogy egy az Isten. Jól teszed. Az ördögök is hiszik és rettegnek." (Jak. 2,19). A vallásos mentalitás pedig erősen a római katolikus egyház sajátja. A római katolikus egyház története az emberi gondolkodásnak a bibliai kijelentéssel való összevegyítésének a története. Azáltal, hogy az üdvösség elnyerését az embernek és az Istennek a közös munkájának tekintették, azáltal, hogy az üdvösséget, a kegyelmet tettekkel ki kell érdemelni, azáltal, hogy ahelyett, hogy maga Istenhez imádkoztak volna az emberek, Máriához és a szentekhez és angyalokhoz, mint segítőtársakhoz vagy társüdvözítőkhöz imádkoztak, azáltal, hogy az embert alapvetően jónak mondták, és még a nagyobb bűnösök is a Purgatóriumban szenvedve kerülhetnek az üdvösségbe, mind arra utal, hogy a katolikus vallás szerint az ember alapvetően bizalmatlan Istennel szembe, és az üdvösségét és élete irányítását a saját maga kezébe akarta venni. "Isten szavát érvénytelenítitek hagyományokkal, amellyel azt átadjátok. És sok ehhez hasonlót tesztetek.", mondta Jézus a farizeusokhoz (Mk. 7,13). Ezáltal a vallásos ember számára a saját maga vallása válik fontossá Jézus személye helyett, és ezért áll ellent Istennek ugyanolyan mértékben, mint esetleg egy ateista hitetlen embernek, sőt bizonyos esetekben rosszabb állapotban is lehet, hiszen ugyan igaznak gondolja magát, holott nem az, lássuk a vámszedőnek és a farizeus példáját (Lk. 18,10-14). A vallásos ember is hajlandó önmagát istenesíteni: "...A szentség állapotában teremtett ember arra rendeltetett, hogy Isten a dicsőségben teljesen 'megistenesítse' őt. Az ördög kísértése olyan akart lenni, 'mint Isten', de 'Istentől kívül és Istent megelőzve, és nem Isten szerint.'" (A katolikus egyház katekizmusa, 1997.-es verzió, 398. pont). Ezért érezheti a vallásos ember, hogy ha a vallását, vagyis a saját

emberi világnézetét megkritizálják, ezzel őt magát megtámadják, és ezért vissza kell vágni. A vallás ezért emberi tulajdonság, a hit pedig Jézus Krisztus szerzeménye (Zsid. 12,2). A kérdés marad az átlag katolikus számára: melyik fontosabb neki, a vallása, vagy Maga Jézus Krisztus személye? Tulajdonképpen azt gondolja a vallásos ember, hogy pusztán a különböző vallási rituálék elvégzésével el lehet nyerni Isten tetszését. Noha azt olvassuk a Bibliában, hogy "Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vérevel eltörölje a bűnöket, azért a világba bejövetelekor így szól: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottél nékem, égő és bűnért való áldozatokat nem kedveltél." (Zsid. 10,4-6). Emellett azzal, hogy a legtöbb vallásban olyan dolgok vannak előírva, hogy az ember ne lopjon, ne csaljon, vagy ne öljön, ha valaki valamelyest ezt betartja, azt gondolja magáról, hogy milyen jó, és még elfüggetleníti magát Istentől, ahelyett, hogy észreveszi magán, hogy bűnös, azért, mert Isten tökéletes mércéjét nem tudja betartani: "Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes!" (Mt. 5,48).

A Bibliában olvashatjuk, hogy maguk a farizeusok, az írástudók voltak Jézus Krisztus legnagyobb ellenségei. Ők voltak a felelősek azért, hogy Jézust megfeszítették, és a Benne hívő embereket pedig üldözték. Lássuk Saul esetét: "Az Úr pedig monda: Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz: nehéz néked az ösztöke ellen rugódoznod." (ApCsel 9,5). Ezért is mondhatta Pál magáról, hogy ő a bűnösök között az első: "a bűnösök között az első vagyok én" (1Tim. 1,15). A római katolikus egyház pedig történelme során (pl. az ellenreformációban) Krisztusban hívők millióit irtott ki, így azonosítható a Jelenések könyvében a nagy parázna asszonnyal, aki részeg volt a szentek vérevel. Az Inkvizitorok azt hitték magukról, hogy a legnagyobb szolgálatot tesznek azért, hogy kényszerrel visszatérítettek protestánsokat vagy más vallású embereket a katolikus hitre. Furcsa módon, az Inkvizíció intézménye ma sem szűnt meg, csak a hivatala át lett nevezve. Így érthetjük meg azt, amikor a Biblia azt mondja, hogy "Ezeket azért mondom nektek, hogy meg ne botránkozzatok. A zsinagógákból kizárnak titeket, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, azt hiszi, hogy Istennek tetsző szolgálatot végez" (Jn. 16,1-2).

Mire tanít bennünket mindez? Először ebből láthatjuk Isten kiválasztó kegyelmét: Isten azért választ ki és különít el a bűnös világtól, hogy megtisztítson és megszenteljen minket. Mint ahogyan bűn volt Izráelnek összekeveredniük más népekkel és más vallásokkal, ugyanúgy bűn összekeveredni ma olyan tanításokkal, egyházi irányzatokkal, amelyek alapjaiban nem biblikusak. Ezért nem szabad belefolyni az ökumenikus (helyesebben szinkretista) mozgalomba. Ezért így szól Isten parancsa a Bibliában: "Ne legyetek a hitlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: "Közöttük fogok lakni és járni, Istenük lesznek, és ők az én népem lesznek. Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket, Atyátokká lesznek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr." (2 Kor. 6, 14-18). "És hallék más szöveget a mennyből, a mely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesei az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett Isten az ő gonoszságáról." (Jel. 18,4-5). Ebben a két igeversben arról van szó, hogy az Isten népe ne vállaljon közösséget a hamis vallásossággal, de ha már összekeveredett már vele valamilyen szinten, akkor hogy ezt a kapcsolatot megszakítsa. El kell távolodnia tőle, mint ahogyan Lót menekült Sodomából, miután Isten a városra lesújtott ítéletével, mivel nem talált ott egy igaz embert sem (1Móz. 18,20-33; 1Móz. 19,15-25). "Ha valaki ezt mondja akkor néktek: Íme itt a Krisztus vagy amott: ne higyjétek. Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhíthessék, ha lehet, a választottakat is." (Mt.

24, 23-24). Márpedig ez utóbbi ígevers arra utal, hogy az utolsó időket jellemezni fogja a hamis vallásosság terjedését. Ez pedig azért lehetséges, mivel a mai korban az emberek a Bibliát gyakorlatilag nem ismerik. Ilyen értelemben ha mégis léteznek léteznek egyes szektárius személyek és irányzatok, azok sikeresen félremagyarázhatják, és elferdíthetik a Bibliát gyanútlan embereknek.

Zárszó, biztatás

Az utolsó napok nagyon kemények és nagyon nehezek lesznek, de szerencsére a választottak kedvéért Isten lerövidíti azok napjait. De ettől függetlenül késznek kell lenni kiállni az igazságért, és naponta hordozni a keresztünket, mert Jézus hirtelenül, mint tolvaj az éjjel jön el, amikor nem is várjuk Őt. Ezért ezt az időszakot amiben élünk, a készülődéssel kell eltöltenünk, hogy várjuk Jézust, hogy visszajöjjön. Egy olyan időszak lesz, amikor Isten népe megtisztul, és egyre jobban megszentelődik, hogy kész és szeplő nélkül legyen a Jézussal való újratalálkozásra. Noha a keresztyéneket eddig soha nem látott üldözések fogják érni, és annak ellenére, hogy megutálnak és ölnek Krisztus nevéért, mégis mentő szeretettel kell viseltetnünk magunkat a hitetlenek iránt. A katolikus embereket is meg kell szánunk, hiszen egy olyan vallási rendszerben élnek, ami megkötözi őket. Csak azért mert a pápa valószínűleg az Antikrisztus lesz, attól rájuk nem kell tekintenünk, mint alsóbbrendű, démonikus emberekre, hiszen mi is egyszer bűnös, elveszett emberek voltunk. Bízunk Jézusban, mert Ő azt mondta magáról, hogy Ő az Út (Jn. 14,6), magyarul ha üldöznek is minket, Jézus mégis természetfölötti erőt fog adni nekünk, hogy elviseljük a meggyötretetést, hiszen kegyelemből Istenadta kegyelemből vagyunk, hogy elérjük a mennyi honba, és bemenjünk Isten nyugalmába, ahol az örökkévaló béke és szeretet fényében semmivé válnak a legrosszabb elképzelhető kínok is.

„Akkor Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, megőrzi szíveteket és értelmeteket Krisztus Jézusban.” (Fil. 4,17)